

SPOWIEDŹ ŚWIĘTA – RACHUNEK SUMIENIA

PYTANIA WSTĘPNE

Czy jesteście przekonani o potrzebie poważnego przeglądu waszego życia?

Czy wasze Życie jest całkowicie chrześcijańskie, czy też częściowo, lub zupełnie pogańskie?

Czy pragniecie opracować nowy plan życia wewnętrznego, nowy sposób życia wiarą, nadzieją! Miłością, życiem łaski?

Czy pragniecie czynić to samo, co inni, ale staranniej by wytrwać w walce z mocami zła, prawdziwym wysiłku modlitwy i pokuty?

Czy pragniecie uciszać hałasy dookoła was (a jest ich tyle!) by słuchać w milczeniu i skupieniu wezwań z Góry, bo pomóc sobie usunąć grożące niebezpieczeństwa?

Czy pragniecie mieć żywe i szczere nabożeństwo do Matki Jezusa i waszej Matki?

Czy jesteście przekonani o potrzebie poważnego przeglądu waszego życia?

Czy przyjmujecie Jej wezwanie do umartwiania i pokuty?

Czy pragniecie powrócić żywo i szczerze do Jezusa w Eucharystii?

Grzechy przeciw Duchowi Świętemu

Duch Święty jest Pocieszycielem i tym, który obdarza łaską, dlatego teologia wyróżnia dwa szczególne grzechy będące wykroczeniem przeciw teologalnej cnocie nadziei, a tym samym będące grzechami poważnej materii przeciw Duchowi Świętemu, jako Źródle nadziei. Są to:

- rozpacz (desperacja) - rozumiana, jako stałe i całkowite odrzucenie Bożego miłosierdzia oraz możliwości zbawienia i Bożej sprawiedliwości (grzech śmiertelny ze swej natury)
- zuchwała ufność (presumpcja) - rozumiana, jako stała i fałszywa pewność w zdobyciu zbawienia z wykluczeniem osobistego zaangażowania w jego osiągnięcie przy jednoczesnym braku bojaźni Bożej (grzech ciężki ze swej natury) .

1. Grzeszyć zuchwale w nadziei miłosierdzia Bożego. (Człowiek taki mówi sobie: „Mogę grzeszyć, ile tylko mi się podoba. Bóg jest miłosierny, dlatego w chwili śmierci przebaczy mi grzechy i pójdę do nieba jak ci, którzy przez całe życie «męczyci się», usiłując nie grzeszyć".)

2. Rozpaczać albo wątpić o miłosierdziu Bożym.
3. Uznanej prawdzie chrześcijańskiej się sprzeciwiać.
4. Bliźniemu łaski Bożej nie życzyć lub zazdrościć.
5. Wobec zbawiennych napomnień mieć zatwardziałe serce.
6. Pokutę i nawrócenie aż do śmierci odkładać.

Dekalog i grzechy przeciw niemu

1. Nie będziesz miał bogów cudzych przede mną.

Zabobon

- Człowiek (myśli, mówi, wierzy) że np. sakramenty, cuda Boże itp. to „magia”
- Człowiek wykorzystuje modlitwę i znaki sakramentalne do korzyści materialnych

Bałwochwalstwo

- Człowiek wierzy nie w prawdziwego Boga, lecz w różnej postaci bożki (np. kultury pogańskie)
- Człowiek czei i wielbi stworzenie zamiast Boga tj. demony, władzę, przyjemność, rasę, przodków, państwo, pieniądze, rzeczy materialne.

Wróżbiarstwo i magia

- Człowiek nie chce zawierzyć swemu Bogu co do tego, co nastąpi (przyszłości), tylko z ciekawością sam szuka tego, co ma nastąpić - poprzez wróżbiarstwo, horoskopy, próby kontaktu ze zmarłymi itp.

(pragnienie panowania nad czasem) Świętych Obcowanie - modlitwy do zmarłych będących w czyśćcu bądź w niebie są pożyteczne dla człowieka i są wielką łaską daną od Boga.

Bezbożność

- Zrzucanie na Boga wszelkich nieszczęść, które spotkały człowieka, pytania typu gdzie jest Bóg, czemu nie pomógł itp. Dlaczego Bóg nie zareaguje itp.; zuchwała rozmowa z Bogiem np. „*Panie daj mi a będę cię wielbił czy kochał - w domyśle jak mi nie dasz to nie będę cię wielbił itp.*”
- Niegodne traktowanie sakramentów (np. spowiedzi i innych)
- Niegodne traktowanie rzeczy, osób, miejsc, czynności - liturgicznych i sakralnych, szczególnie ciężka jest profanacja Eucharystii
- Człowiek, który wie (czuje) że posiada dary, dobra duchowe pochodzące od Boga i tych darów nie wykorzystuje (darmo) dla dobra bliźnich, bądź wykorzystuje dla swoich partykularnych celów sprzecznych z nauką kościoła i wolą Bożą lub każe potrzebującym za te dary płacić dla własnego zysku.
- Kuszenie Boga - wystawianie Boga na próbę (w słowach lub w uczynkach) Jego dobroci i wszechmocy.
- Świątokradztwo - polega na profanowaniu lub niegodnym traktowaniu sakramentów i innych czynności liturgicznych, jak również osób, rzeczy i miejsc poświęconych Bogu. Świątokradztwo jest grzechem ciężkim, zwłaszcza, jeżeli jest popełnione przeciw Eucharystii, ponieważ w tym sakramencie jest obecne w sposób substancjalny Ciało samego Chrystusa (Por. KPK, kan. 1367; 1376).
- Symonia - określana jest, jako nabywanie lub sprzedawanie rzeczywiście duchowych.

Ateizm

- Człowiek odrzuca lub neguje istnienie żywego Boga
- Człowieka nie interesuje Życie wewnętrzne (duchowe) tj. nie chce utrzymywać wewnętrznej łączności z Bogiem lub wyraźnie ją odrzuca
- Człowiek uważa, że jest sam sobie Panem i Bogiem i sam decyduje o swoim doczesnym i przyszłym życiu, interesuje go tylko to, co widzi, słyszy, czuje tj. materia
- Człowiek zachwyca się i interesuje tylko budowaniem swej pozycji w życiu doczesnym, religie i wiarę w Boga uważa za ułudę (złudzenie)

Agnostycyzm

- Człowiek taki, jeżeli nawet nie neguje istnienia Boga to traktuje go, jako „byt” zbyt odległy człowiekowi i nie interesuje się nim (istnienie Boga nie możliwe do udowodnienia jak również do zanegowania) tj. całkowity brak wiary.

2. Nie będziesz brał imienia Boga twego nadaremno.

Wymawianie imienia Bożego nadaremno

- Człowiek wypowiada święte imię Boże lub imiona Świętych w celu innym niż czynienie dobra, w celu niezgodnym z wolą Bożą
- Człowiek Nie wypowiada świętych imion z miłością w sercu, bez należytego szacunku i bojaźni
- Człowiek przyzywa imienia Boga do spraw błahych i niegodnych tegoż wezwania oraz woła do Boga a nie ma w sobie szczerzej chęci pragnienia zmiany swego życia
- Człowiek używa Boskiego imienia do spraw magicznych itp. Nie jest [wymawiane] ‘na próżno’, gdy uderzenia waszego serca w każdej minucie dnia, wszystkie szlachetne czyny, potrzeba, pokusa i cierpienie sprowadzają wam na wargi dziecięce słowo miłości i mówicie: ‘Przyjdź, mój Boże!’ Wtedy, zaprawdę, nie grzeszycie wymawiając święte Imię Boże."

Niepotrzebne przysięganie

- Człowiek nadużywa imion świętych do niepotrzebnego przysięgania (które nie ma w sobie cech takich jak ważność przysięgi i słuszny powód przysięgi). Jezus przypomniał drugie przykazanie w Kazaniu na Górze: "Słyszeliście... że powiedziano przodkom: Nie będziesz fałszywie przysięgał, lecz dotrzymasz Panu swej przysięgi. A Ja wam powiadam: Wcale nie przysięgajcie... Niech wasza mowa będzie: Tak, tak; nie, nie. A co nadto jest, od Złego pochodzi"

Krzywoprzysięstwo

· Człowiek fałszywie przysięga, wzywa Boga na świadka kłamstwa (świadomie) Krzywoprzysięstwo wzywa Boga, by był świadkiem kłamstw. Przysięgać lub uroczyście przyrzekać oznacza wzywać Boga na świadka tego, co się twierdzi. Oznacza odwoływanie się do prawdomówności Bożej, jako do rękopmi swojej własnej prawdomówności. Przysięga angażuje imię Pańskie. "Będziesz się bał Pana, Boga swego, będziesz Mu służył i na Jego imię będziesz przysięgał" (Pwt 6, 13)."

Wiarołomstwo

· Człowiek nie spełnia danej (pod przysięgą) obietnicy lub słowa (tym gorzej, gdy obiecuje coś drugiemu człowiekowi powołując się na Boga, obrażając go tym samym).
· Człowiek nie ma zamiaru dotrzymać danego (pod przysięgą) słowa lub obietnicy (patrz wyżej) tj. niewierność przyrzeczeniom.

Błuznierstwo

· Człowiek poprzez słowa, myśli, uczynki obraźliwie odnosi się do Trójcy Świętej, Maryi Panny i Świętych np. słów i myśli - nienawiści, wyrzutów, wyzwania, na mówieniu źle o Bogu (złorzeczenie), na braku szacunku względem Niego w słowach, na nadużywaniu imienia Bożego (*zrzucanie na Boga wszelkich nieszczęść, które spotkały człowieka, pytania typu gdzie jest Bóg, czemu nie pomógł itp. Dlaczego Bóg nie zareaguje itp.; zuchwała rozmowa z Bogiem np. „Panie daj mi a będę cię wielbił czy kochał - w domyśle jak mi nie dasz to nie będę cię wielbił itp.”*)
· Człowiek wykorzystuje Imiona święte do niecznych i bezbożnych praktyk np. w celu zatajenia zbrodniczych praktyk, zniewalania narodów, torturowania lub wydawania na śmierć.
· Człowiek wypowiada słowa przeciw Kościołowi Chrystusa, świętym lub rzeczom świętym.
· Człowiek pod wpływem np. gniewu, złości, pychy - złorzeczy Trójcy Świętej, Maryi Panny, Świętym

Przekleństwo

· Człowiek np. w gniewie czy złości drugiej osobie (dobrej lub winowajcy) złorzeczy mu, życzy mu rzeczy złych lub najgorszych, przeklina go lub prosi Boga o jego ukaranie. Człowiek wykorzystuje święte imiona: Trójcy Świętej, Maryi Panny i Świętych do rzeczy opisanych punkt wyżej. Przekleństwo, będące grzechem przeciwko drugiemu przykazaniu, polega na wypowiedaniu w gniewie i złości imion świętych. Przez przekleństwo rozumie się też złorzeczenie drugiemu człowiekowi, przeklinanie go, życzenie mu zła. Nieraz w gniewie ktoś prosi Boga o ukaranie osoby, na którą skierowane jest jego oburzenie. Każda forma używania imion świętych dla przeklinania jest grzesznym brakiem szacunku wobec Pana

3. Pamiętaj, abyś dzień święty święcił.

· Człowiek nie obchodzi (świętuje) należycie dnia poświęconego Bogu tj. niedzieli oraz innych świąt nakazanych przez Katechizm, czym umniejsza rolę Boga w swym życiu i obraża go. Trzecie przykazanie Dekalogu przypomina nam, że jeden dzień tygodnia ma być w szczególny sposób poświęcony Bogu, naszemu Stwórcy i Zbawicielowi.

4. Czcij ojca swego i matkę swoją.

· Człowiek odznacza się w swoim życiu takimi cechami jak: brak posłuszeństwa, szacunku, oszczędności, dobrej woli, zamiłowania do pracy, uczucia.
· Człowiek w stosunku do swoich rodziców przedstawia postawę odznaczającą się: pogardą, bezlitosną krytyką, dokuczaniem, poniżaniem, lekceważeniem, gardzeniem ich radami, nieposłuszeństwem

5. Nie zabijaj.

· Zabójstwo
· Narażanie bez powodu na niebezpieczeństwo innego człowieka
· Eutanazja

- Zabójstwo dziecka w łonie matki, Współdziałanie w przerywaniu ciąży i aborcja, Eksperymenty na embrionach.
- Samobójstwo
- Zabijanie w sobie życia duchowego, sumienia
- Doprowadzanie do zgorzenia innych, szczególnie słabszych i podatniejszych
- Niszczenie zdrowia fizycznego i psychicznego
- Torturowanie fizyczne lub psychiczne
- Terroryzm
- Okaleczanie ludzkiego ciała

6. Nie cudzołóż.

Człowiek wyłącza sferę seksualną z dziedziny miłości

- Czyni z niej narzędzie egoistycznego samozadowolenia, np. przez samogwałt, słuchanie, mówienie, myślenie, pragnienia i spojrzenia, które nie wyrażają szacunku do drugiej osoby ani do Stwórcy człowieka i degradowują ją do roli narzędzia dostarczającego przyjemności.
- Stosunki małżeńskie pozbawione szacunku do współmałżonka, poniżające go, wywołujące w nim wyrzuty sumienia itp., jeden ze współmałżonków dąży do własnej przyjemności nie mając na uwadze prawdziwego dobra drugiej osoby. Traktowanie drugiej osoby przez pryzmat własnych pragnień i pożądlności (przedmiotowo).

Wyrzeczenie się potomstwa, antykoncepcja, sztuczne zapłodnienie, współżycie pozamałżeńskie

Lekceważy Boga ten, kto usiłuje swoje życie seksualne oddzielić od Jego zamierzeń stwórczych. W momencie połączenia się komórki męskiej z żeńską (zapłodnienia) tworzy się w 100% ukształtowana dusza ludzka, która poprzez antykoncepcje a dalej aborcje itd. jest zabijana, tylko Bóg sam wie ile ma w niebie takich dusz zabitych; dlatego niech nikogo nie dziwi fakt, że kościół katolicki tak walczy o życie od poczęcia a nie tylko od narodzin.

Cudzołóstwo

- Jest niesprawiedliwością. Ten, kto je popełnia, nie dotrzymuje podjętych zobowiązań. Rani znak przymierza, jakim jest węzeł małżeński

Rozwód

- Do śmierci małżonkowie są związani przysięgą małżeńską, której nie wolno rozrywać

Poligamia

- Wielożeństwo (jeden mąż ma wiele żon lub odwrotnie)

Kazirodstwo

- Intymne relacje między krewnymi lub powinowatymi stopnia zakazującego pomiędzy nimi małżeństwa

Nierząd

- Życie w wolnych związkach, stosunki przedmałżeńskie i „małżeństwa na próbę”, nierząd jest zjednoczeniem cielesnym między wolnym mężczyzną i wolną kobietą poza małżeństwem. Jest on w poważnej sprzeczności z godnością osoby ludzkiej i jej płciowości w sposób naturalny podporządkowanej dobru małżonków, jak również przekazywaniu życia i wychowaniu dzieci. Poza tym nierząd jest poważnym wykroczeniem, gdy powoduje deprawację młodzieży.

Gwałt

- Wtargnięcie przemocą w intymność płciową osoby. Jest naruszeniem sprawiedliwości i miłości.

Prostytucja

- Narusza godność osoby, która oddaje się prostytutce, stając się przedmiotem przyjemności cielesnej kogoś drugiego. Ten, kto płaci, grzeszy ciężko przeciw sobie samemu; niszczy czystość, do której zobowiązuje go chrzest, i znieważa swoje ciało, świątynię Ducha Świętego.

Czyny homoseksualne

- Mężczyzn oraz kobiet

Pornografia

- Wzbudzanie w sobie popędu poprzez oglądanie stosunków innych osób

Nieczystość wewnętrzna

- „Każdy, kto pożądlawie patrzy na kobietę, już się w swoim sercu dopuścił z nią cudzołóstwa”

Rozwiążność

- jest nieuporządkowanym pożądaniem lub nieumiarkowanym korzystaniem z przyjemności cielesnych. Przyjemność seksualna jest moralnie nieuporządkowana, gdy szuka się jej dla niej samej w oderwaniu od nastawienia na prokreację i zjednoczenie.

Większość powyższych grzechów jest wynikiem ulegania przez człowieka pożądlawościom. Pożądlawość to narzucające się pragnienie w sferze seksualnej, stworzone w celu zachęty człowieka do zbliżenia między kobietą a mężczyzną po to, aby z tego stosunku powstało nowe życie. Pożądlawość nie jest stworzona dla rozrywki człowieka tak jak i sex.

7. Nie kradnij

Okradanie człowieka z czci i godności

- „Kradzież nie dotyczy tylko pieniądza. Kradzieżą jest też odebranie czci człowiekowi, dziewictwa młodej dziewczynie, odebranie męża żonie, zabranie wołu sąsiadowi lub ograbienie jego drzew. Zło kradzieży może powiększyć się jeszcze przez pożądlawość i fałszywe świadectwo, przez cudzołóstwo, nieczystość lub kłamstwo.” Czyny, które dla jakiegokolwiek przyczyny – egoistycznej czy ideologicznej, handlowej czy totalitarnej – prowadzą do zniewolenia ludzi, do poniżania ich godności osobistej, do kupowania ich, sprzedawania oraz wymiany, jakby byli towarem. Grzechem przeciwko godności osób i ich podstawowym prawom jest sprowadzanie ich przemocą do wartości użytkowej lub do źródła zysku.

Kradzież

- "Nie będziesz kradł" (Pwt 5,19). "Ani złodzieje, ani chciwi... ani zdiercy nie odziedziczą Królestwa Bożego" (1 Kor 6,10)
- Nie wolno też samego siebie pozbawiać – przez grzech ciężki – wielkiego daru, którym jest łaska uświęcająca.
- Zatrzymywanie rzeczy pożyczonych - umyślne przywłaszczanie sobie rzeczy pożyczonych
- Przywłaszczanie sobie rzeczy znalezionych - nie można zatrzymywać rzeczy znalezionej, gdy wiadomo, kto jest jej właścicielem
- Bogacenie się przez oszustwo
- Narażanie na straty przez niedotrzymywanie umów
- Niszczenie własności cudzej i wspólnej

Egoistyczne używanie swojej własności

- Zagarnianie dóbr materialnych lub trwonienie ich – bez liczenia się z tymi, którzy ich nie mają – narusza sprawiedliwość i miłość.
- Hazard
- Dewastowanie przyrody
- Niewłaściwe traktowanie zwierząt

Obowiązek naprawiania wyrządzonego zła

Przez nieuczciwe zagarnięcia cudzego mienia nikt nie staje się jego nowym właścicielem. Z tego powodu rzecz zdobyta nieuczciwie powinna wrócić do prawowitego właściciela. Dotyczy to przede wszystkim kradzieży. Na mocy sprawiedliwości wymiennej naprawienie popełnionej niesprawiedliwości wymaga zwrotu skradzionego dobra jego właścicielowi. Ci, którzy w sposób bezpośredni lub pośredni zawładnęli rzeczą drugiego człowieka, są zobowiązani do jej zwrotu lub, jeśli ta rzecz zaginęła, oddania równowartości

w naturze bądź w gotówce, a także owoców i korzyści, które mógłby z niej uzyskać w sposób uprawniony jej właściciel. Do zwrotu są również zobowiązani, odpowiednio do odpowiedzialności i zysku, wszyscy ci, którzy w jakikolwiek sposób uczestniczyli w kradzieży bądź z niej korzystali, wiedząc o niej, na przykład ci, którzy ją nakazali, w niej pomagali lub ją ukrywali. Zwrot przywłaszczonej sobie własności bliźniego stanowi jeden ze znaków prawdziwego nawrócenia. Przykład takiej autentycznej przemiany życia dał Zacheusz, który obiecał Chrystusowi: "Jeśli kogo w czym skrzywdziłem, zwracam poczwórnice" (Łk 19,8).

8. Nie mów fałszywego świadectwa przeciw bliźniemu swemu.

Podatność na zwodzenie

· Św. Paweł mówi o ludziach, którzy „nie przyjęli miłości prawdy” (2 Tes 2,10), czyli o takich, którzy nie miłują prawdy, którym na niej nie zależy. Apostoł Narodów ostrzega, że tacy ludzie są bardzo podatni na zwodzenie przez szatana i ludzi z nim współpracującymi.

Zwyczaj uskarżania się

· Jezus: «Każda osoba, która się ciągle skarży, na wszystko i z byle powodu, obraża Boga licznymi grzechami. Przez większość czasu swymi wargami wypowiada własny egoizm, zazdrość, fałsz i pychę. Bardzo liczne dusze potępiają się pozwalając, by ich język grzeszył brakiem miłości.» «Marie, Reine victorieuse du monde», str. 85.

Obojętność na prawdę

· Człowiek niemilujący prawdy nie szuka jej szczerze. Jest mu obojętna każda religia, wszystkie uznaje za takie same.

Relatywizm moralny

· Człowiek uważa za moralne i dozwolone wszystko, co mu odpowiada, co zaspokaja jego egoistyczne dążenia

Milczenie, gdy miłość nakazuje mówić

· Grzeszy przez zaniedbanie przeciwko ósmemu przykazaniu ten, kto milczy, gdy sprawiedliwość i miłość zobowiązuje do mówienia

· Mówienie wymagane przez miłość do Boga. Grzesznym zaniedbaniem dobra byłoby zatem powstrzymanie się od głoszenia Ewangelii, gdy jest to możliwe i konieczne.

Unikanie życzliwych rozmów i kontaktów z bliźnim

· Brak obrony niesłusznie krzywdzonych, ostrzegania przed niebezpieczeństwem, dzielenia się z innymi odkrytą prawdą; podtrzymywania na duchu - Jednym z powszechniejszych zaniedbań jest unikanie mówienia o zaletach bliźnich.

· Mówienie lub milczenie z miłości do siebie. Nieraz jednak przemilczenie prawdy o sobie może stać się grzechem, np. gdy ktoś świadomie i dobrowolnie zataja jakiś ciężki grzech przy spowiedzi, przez co dopuszcza się grzechu świętokradztwa i nieważności tego sakramentu.

Oszczerstwo, oczernianie, szerzenie nieprawdy

· Wypowiedź sprzeczna z prawdą, która „szkodzi dobremu imieniu innych i daje okazję do fałszywych sądów na ich temat (z nienawiści, z chciwości, ze strachu, pychy i zazdrości).

Fałszywe świadectwo i krzywoprzysięstwo.

· „Nie będziesz mówił przeciw bliźniemu twemu kłamstwa, jako świadek”, wypowiedź sprzeczna z prawdą, wyrażona publicznie, nabiera szczególnego znaczenia. Przed sądem staje się ona fałszywym świadectwem. Złożona pod przysięgą jest krzywoprzysięstwem. Takie sposoby postępowania przyczyniają się do skazania osoby niewinnej, do uniewinnienia osoby winnej lub też do zwiększenia kary,

której podlega osoba oskarżona, podważają one w sposób istotny sprawowanie wymiaru sprawiedliwości i słuszość wyroku ogłoszonego przez sędziów."

Kłamstwo

· Jest wykroczeniem przeciw prawdzie, dlatego jest złem nawet wtedy, gdy nie stanowi fałszywego oskarżenia bliźniego. Kłamstwo polega na mówieniu nieprawdy z intencją oszukania. Jezus poucza swoich uczniów o bezwarunkowym umiłowaniu prawdy: „Niech wasza mowa będzie: Tak, tak; nie, nie” (Mt 5,37)". Taki sposób wyrażania się wymaga prostoty i szczerości dziecka, które mówi tylko to, co jego własna dobroć mu podsuwa na myśl, bez szacowania, czy – jeśli powie za dużo – nie zostanie za to skarcone.

Manipulowanie ludzkimi osądami i ocenami

· Niemoralne jest stosowanie pewnej manipulacji ludzkimi ocenami, aby wzbudzić niechęć do prawdy, do dobra i do ludzi szlachetnych, a zaufanie – do zła lub ludzi szkodzących. Polega ona na opisywaniu ludzi pewnymi celowo dobranymi określeniami, które mają pobudzić ich do pozytywnego lub negatywnego ocenienia. np. teologów szerzących herezję nazywa się postępowymi, współczesnymi, otwartymi, interesującymi, oryginalnymi, rozumiejącymi człowieka itp. Tych natomiast, którzy wiernie trzymają się nauki Chrystusa przekazywanej przez Kościół, określa się mianem teologów tradycyjnych lub tradycjonalistów.

Pochopne osądzanie bliźnich

· Pochopnego osądu dopuszcza się ten, „kto nawet milcząco uznaje za prawdziwą – bez dostatecznej podstawy – moralną wadę bliźniego"

Obłuda i udawanie

· Ludzie obłudni, aby uchodzić za doskonałych, „lubią w synagogach i na rogach ulic wystawać i modlić się; żeby się ludziom pokazać” (Mt 6,5). Chęć wzbudzania podziwu i uznania skłania próżne osoby do stałej gry przed ludźmi. Chcecie, by uważano was za dobrych? Więc nimi naprawdę bądźcie. Nawet, jeśli jeden oszczerca chciałby powiedzieć o was coś złego, znajdą się dobrzy ludzie, aby stwierdzić: „Nie, to nie jest prawdą. On jest dobry. Jego czyny mówią o nim.”

Inne

- Świadome szerzenie herezji
- Brak umiłowania prawdy
- Mylenie swoich pragnień z głosem sumienia
- Selektywne przyjmowanie prawd objawionych
- Lekceważenie wezwania do nawrócenia
- Odrzucenie prawdy o istnieniu Boga

9. Nie pożądaj żony bliźniego swego.

· Pożądliwość, czyli skłonność do egoizmu - Pobudza ona do egoistycznego traktowania drugiej osoby, do wykorzystywania jej na różne sposoby, między innymi w sferze seksualnej. Egoistyczne pożądliwości stanowią zagrożenie dla miłości, która „nie szuka swego”, nie jest grzechem popęd seksualny ani samo odczuwanie pożądliwości. Jest nim natomiast dobrowolne i świadome uleganie egoistycznemu pragnieniu, przejawiające się np. w świadomym i dobrowolnym wewnętrznym rozbudzaniu lub podtrzymywaniu grzesznych wyobrażeń lub planowaniu popełnienia cudzołóstwa.

· Pożądliwość ciała, oczu i pycha życia - Św. Jan mówi o pożądliwości ciała, oczu i o pysze życia. Każdy z tzw. siedmiu grzechów głównych – pycha, chciwość, zazdrość, gniew, lenistwo, brak umiaru w jedzeniu i piciu, lenistwo i pogoń za rozrywkami – rodzi się z jednej z tych pożądliwości, o której mówi św. Jan.

· Pobudzanie do grzesznych czynów przez pożądliwość -Kiedy w człowieku nie ma miłości do Boga i do bliźniego, wtedy jego wola ulega świadomie i dobrowolnie egoistycznym pożądliwościom. Ta uległość może się ujawniać zarówno w czynach czysto wewnętrznych jak i zewnętrznych. Św. Paweł poucza, że istnienie pożądliwości w człowieku ujawnia się w buncie "ciała" wobec "ducha"- „Ciałem” w tym wypadku jest

element materialny tworzący człowieka, podobnie jak i „duch” nie oznacza tu drugiego, niematerialnego elementu konstytuującego ludzką naturę. “Ciało” to wady, nałogi, pożądliwości, czyli stałe złe skłonności, będące rezultatem opierania się zbawczemu działaniu Ducha Świętego; “duch” zaś to cnoty, stałe dobre usposobienie, będące wynikiem uległości zbawczemu działaniu Ducha Świętego. Pożądliwość zawsze należy analizować razem z grzechami przeciw przykazaniu - 6.

10. Nie będziesz pożądał... żadnej rzeczy, która należy do bliźniego twego

· Szkodliwe pożądanie dóbr bliźniego - ujawnia się zwłaszcza wtedy, kiedy ludzkim sercem włada chciwość lub zazdrość. Jest ono tym większe, im bardziej człowiek jest przywiązany do materii. Samo rodzące się pożądanie nie jest jeszcze grzechem, lecz może doprowadzić do popełnienia grzechu. Może, bowiem zrodzić przemoc, niesprawiedliwość, popychać do kradzieży itp. Pożądanie zabija ponadto w człowieku radość i pokój, rodzi smutek. Brak ubóstwa duchowego – zniszczonego przez chciwość, zazdrość i przywiązanie do materii – uniemożliwia pełną jedność z Bogiem i kontemplowanie Go. Nie jest wykroczeniem moralnym pragnienie otrzymania rzeczy należących do bliźniego, jeśli można to osiągnąć w sposób sprawiedliwy, np. przez nabycie ich.